

AKROPOLITANEC

ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

FILOZOFSKO
PRIJATELJSTVO

IVO ANDRIĆ ~
MOSTOVI

SONCE IN BARVE ~
NAJBOLJŠE ZDRAVILO

www.akropola.org

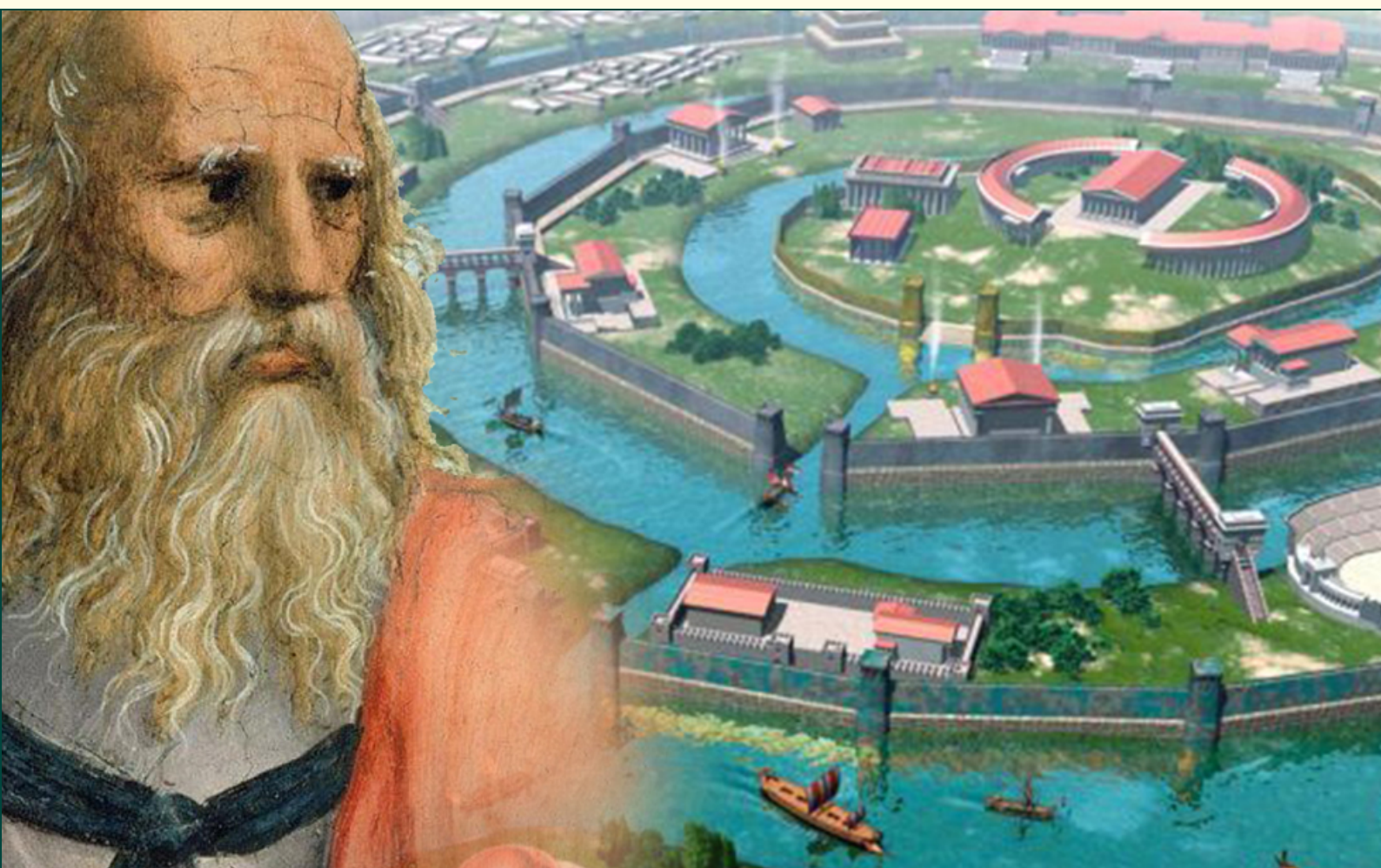
FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

PLATON IN ATLANTIDA

SPLETNO PREDAVANJE

SREDA, 11. 8. 2021, OB 20:00
PREDAVANJE JE BREZPLAČNO

PRIJAVE IN INFORMACIJE

AKROPOLITANEC

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

JULIJ-AVGUST 2021 | ŠT. 70

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

01/25 11 487

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

040 709 955

ODPIRALNI ČAS:

PON–ČET 18h–22h

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

akropolitanec@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Prevajalka in lektorica: Klavdija Blažun

Grafična oblikovalka: Nija Androjna

V TEJ ŠTEVILKI:

- ODNOSI: 4
FILOZOFSKO PRIJATELJSTVO
- KNJIŽEVNOST: 6
IVO ANDRIĆ ~ MOSTOVI
- ALTERNATIVNA MEDICINA: 10
SONCE IN BARVE ~
NAJBOLJŠE ZDRAVILO
- ZGODBA: 12
POSKUŠAL SEM SE
POVZPETI NA GORO

Na naslovnici:
Rimski mozaik pod vodami Evfrata, Zeugma,
Turčija

B E S E D A
U R E D N I K A

OŽIVLJANJE VELIKIH IDEJ IN DEL

V določenih zgodovinskih trenutkih se pojavijo velike osebnosti, geniji, kot jih pogosto imenujemo, ki s svojim ustvarjanjem bogato obdarijo človeštvo. Lahko so to skladatelji kot je Bach, ki je prinesel nove razsežnosti v svet glasbe, lahko so t. i. duhovni učitelji kot sta bila Jezus in Buda, ali znanstveniki kova Tesle ter Einsteina, in še veliko je takih znanih in celo manj znanih imen, dejavnih na raznoraznih področjih človekove ustvarjalnosti, ki bi jih lahko dodali seznamu revolucionarnih genialcev.

Gre za posameznike, ki na svojem področju delovanja naredijo preboj, s čimer se zdi kot da širši javnosti podajo nekaj povsem novega, vendar njihov, po navadi izjemen trud, ne zadošča, da bi nove vode idej, ki so jih prinesli, napojile človeštvo. Ta impulz je namreč potrebno znova in znova obnavljati, znova in znova oživljati.

Zato morajo delu častivrednih "pionirjev" nujno slediti drugi, tisti prav tako sposobni posamezniki, ki zmorejo zaznati in sprejeti moč stvaritev svojih predhodnikov; dopustiti, da se ta pretaka prek njih, jih oživlja in nato ti s svojo lastno ustvarjalnostjo oživijo predhodni impulz in ga ponovno ponesejo v svet.

Kaj bi bilo z Beethovnovimi deli danes, če ne bi bilo sposobnih izvajalcev, ki prizadevno poustvarjajo njegovo glasbo in njeno moč prenašajo v srca sodobnikov? Ne mislim le na tehnične virtuoze, ampak na tiste, ki se jih ta glasba tudi od znotraj močno dotakne in zaživi v njih v vsej svoji subtilnosti in vznemirljivosti, preden jo skozi svoje roke in inštrumente ponovno podarijo svetu.

Morda se premalo zavedamo, kako pomembno je osvajati ter oživljati velike ideje in velike stvaritve, skozi katere se te ideje izražajo. Veliko levega je že bilo podanega, a za veliko ljudi so te iste stvari še vedno neznane – kar je enako, kot da zanje ne bi obstajale. To velja tudi za vsakogar med nami. Zato se je treba v želji po rasti ozreti naokoli in poiskati obstoječe lepote okrog sebe. Vsakdo lahko najde področje, ki mu je blizu in v njem posega po teh draguljih, jih ponovno odkriva, oživlja in s tem v večjem ali manjšem obsegu tudi deli dalje.

Ni se nam treba izmišljati veliko novosti, da bi bili koristni. To je tako kot pri vodi, ki je vir življenja – ni nam je treba ustvariti, le poskrbeti je treba za njen prenos in za dobro delovanje namakalnih sistemov. To kar je pomembno, je omogočati prenos vitalnih elementov, ki so se kakor dež spustili na zemljo, in poskrbeti, da se pretočijo do žejnih polj. In tako kot voda omogoča vzklitje suhih semen, tako tudi dotok velikih idej, občutij in dognanj ... poskrbi za razvoj spečih potencialov v posameznikih in v širši družbi.

Odkrivanje, doživljanje in prenašanje lepot. Oziroma v skladu z zgornjo prisposodobno – izgradnja in skrb za čistost kanalov: sprašujem se, če je še kaj večjega od tega, kar bi lahko počeli ...

Andrej Praček, urednik

FILOZOFSKO PRIJATELJSTVO

DELIA STEINBERG GUZMÁN

Skozi čas se je povzdigovalo in opevalo prijateljstvo v mnogoterih oblikah. To so počeli tako filozofi in pisci, pesniki in ljudje vseh vrst, vse do današnjih dni, ko lahko poslušamo ali beremo o prijateljstvu kot o sveti povezavi.

A pogledjmo si, kakšna je resničnost, ki jo živimo pod tem cenjenim nazivom prijateljstva. Dandanes se na splošno in z redkimi izjemami širi preprosta in nestanovitna kolegialnost, ki je odvisna od danih okoliščin, kot da bi bila le še en kos potrošnega materiala; ali še huje, kot da bi bila odpadna embalaža, ki ovija potrošni material.

Ena oseba se približa drugi zaradi koristoljubja in širi te koristi vse do njenih meja, kar vključuje tako druženje iz dolgčasa in osamljenosti, preživljanja skupnega časa, da se človek zamoti, vse do druženja s tistimi, ki bi lahko bili z nami le v trenutku stiske. A čim minejo stiska, potreba po druženju ali osamljenost, izgineta tudi prijatelj in prijateljstvo.

Danes smo priča konceptu "prijateljevanj" ali "kolegov", družba s katero lahko skadimo prepovedano cigareto, spijemo kakšno pijačo preveč, pogledamo pornografski film ali ušpičimo zvijačo slabega okusa pod žalostno pretvezo tega, kar se je včasih imenovalo krepóšt.

Je pa res, da obstajajo tudi študijski kolegi, ki skupaj preživijo mesece in leta v podobnih stiskah in veseljih. Obstajajo kolegi na delovnem mestu, ki se navadijo na dnevno rutino, se snidejo in razidejo ob isti uri. Obstajajo kolegi, ki jih združijo okoliščine ali preteklost, težave ali žalostno stanje, kjer se sposobnost poslušanja ceni veliko bolj kot govorjenje. A tudi to so vezi, ki se zlahka pretrgajo in se pozabijo, ko življenje nenadoma zavije drugam.

Prav tako obstajajo romantična prijateljstva, za katerimi se v resnici skrivajo druga čustva in potrebe, a zaradi svoje narave niso nič bolj trajni kot zgoraj omenjena prijateljstva.

Kar nam manjka, skušamo nadomestiti, saj vemo, da nikoli ni nehalo obstajati filozofsko prijateljstvo, kjer skupna ljubezen do spoznanja povzdigne oba prijatelja nad čas in težave ter tvori vezi pristnega bratstva, čeprav med njima ni krvnih vezi.

Zato tovrstno prijateljstvo imenujemo filozofsko, čeprav ta izraz ni aktualen. Filozofsko je, ker sta prisotna ljubezen in potreba po spoznanju. To prijateljstvo pomaga dvema osebam (ali več), da se skušajo med seboj spoznati, razumeti in spoznati tudi same sebe. Iz tega prijateljstva se rodijo spoštovanje, potrpežljivost in stanovitnost. To prijateljstvo

oprosti brez popravljanja in je tisto, ki spodbuja vsakega posebej, da bi bil boljši in da bi si zaslužil imeti prijatelja. To prijateljstvo prebuja občutek solidarnosti, skupno podporo v vsakem trenutku, zna podpirati tudi razdalje in bolečine, bolezni in revščino.

Označujemo ga kot filozofsko, ker verjamem, da le deljenje skupnih idej, življenjskih ciljev, sorodnih duš v služenju in preseganju lahko rodi prijateljstvo, ki nista niti muha enodnevnica niti poletni oblaček.

Zato se navdihujemo nad modrostjo in jo iščemo z neomajno voljo, na njeni sledi pa lahko in dejansko moramo vzgajati ta častni občutek filozofskega prijateljstva ter ga tudi prenesti tistim, ki skušajo hoditi po tej poti.

Prijateljstvo so trajen nasmeh, vedno odprta roka, razumevajoč pogled, varna podpora in zvestoba, ki ne razočara. Prijateljstvo pomeni dati več kot prejeti; je radodarnost in pristnost. Je zaklad, ki ga je vredno iskati, in ko ga enkrat najdemo, negovati celo življenje, kakor pričakovanje ponovnega snidenja duš dvojčic in kot najlepši odsev večnega. 🌿

IVO ANDRIĆ ~ MOSTOVI

DORIS TOIĆ

In kaj sem jaz?

Le majhen plamen, ki k velikemu ognju se dviguje.

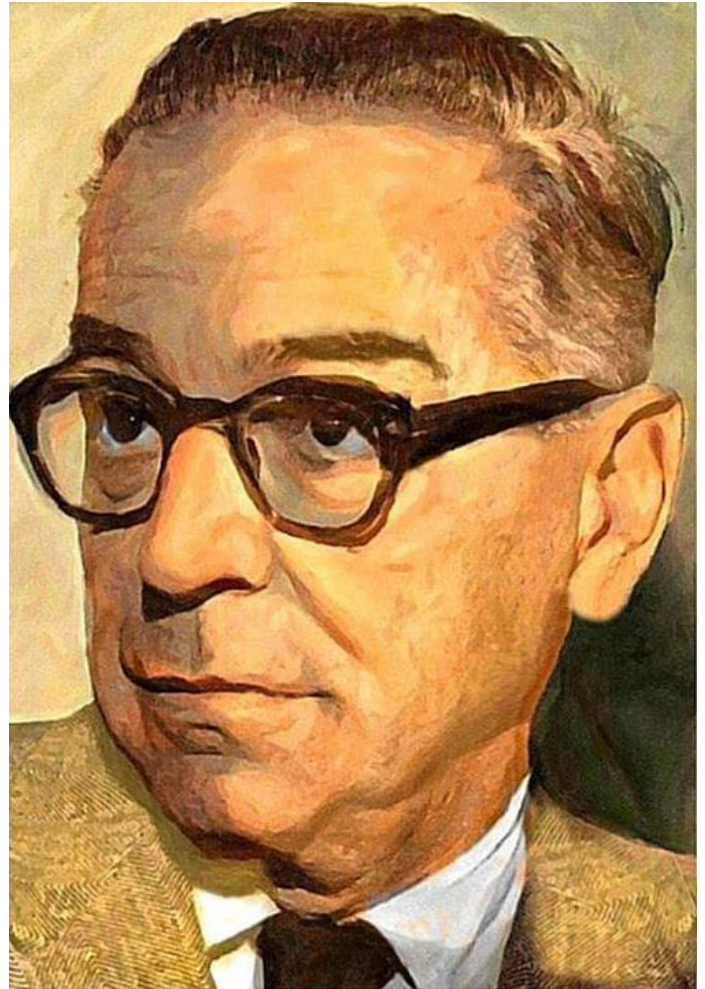
Znamenja ob poti

Ivo Andrić je imel, kot je sam rekel, *le eno resnično, osnovno težnjo: ujeti okoli sebe čim več življenjskega diha in mu na papirju dati obliko, ki bi jo lahko do določene mere imenovali "umetniška"*. Tej težnji je bil predan vse življenje in ni videl razloga, da bi govoril o sebi niti da bi drugi pisali o njem, kajti pisatelj bi moral pisati in pripovedovati, ne pa ustvarjati zgodbe iz svojega življenja. Ko je leta 1961 odpotoval v Stockholm po Nobelovo nagrado, je rekel: *Če bi bilo odvisno od mene, bi raje šel na Kitajsko in čakal, da mine ta hrup. Ampak tu ni šlo le zame, temveč tudi za dolg do države in mojega naroda.*

Pri dvaindvajsetih letih je ugotovil, čemu bo posvetil svoje življenje, in opisal umetnikov ideal: *živeti mirno in biti cele dneve zaposlen z ustvarjanjem in z najrazličnejšimi oblikami, vendar z ustvarjanjem samo in vedno za dajanje, tako da ni časa živeti in od vseh radosti imeti samo eno: veliko veselje do ustvarjanja, nato pa mirno izginiti in ostati v barvi, v vrstici, v besedi, v gesti, v zvoku, da bi stoletja svetil in grel svoje in vsakogar.*

Ob obravnavi različnih tem in motivov je najpogosteje izbral preteklost Bosne. Preteklost kot medij za komunikacijo z večnim, Bosno pa kot nekaj, kar mu je bilo usojeno. Verjel je, da je zaradi številnih prepletajočih se vplivov in usod težko najti bolj zanimivo državo v Evropi od Bosne.

V svojem življenju je imel priložnost živeti v številnih mestih in spoznati različne kulture. Ker se je imel za prebivalca sveta, ni hotel biti povezan samo z enim mestom, med drugim tudi

zato, ker je bil prepričan, da bi moral biti pisatelj nekakšen most, ki združuje mesta in kraje, ne pa ločuje.

MOSTOVI

Kot simbol povezave med ljudmi in časom so bili mostovi za Andrića trajni navdih in vodilna nit pri njegovem ustvarjanju. Mostovi, kot pravi v istoimenskem eseju, *prikazujejo kraj, kjer je človek naletel na oviro in se pred njo ni ustavil, ampak jo je premagal in premostil, kolikor je mogel, v skladu s svojim razumevanjem, okusom in okoliščinami, v katerih je živel.*

Z gradnjo mostov, torej z vzpostavljanjem povezav, se človek udejanja, kajti vse, skozi kar se to naše življenje kaže – misli, naponi, pogledi, nasmehi, besede, vzdihi – vse to teži k drugi obali, k cilju, h kateremu se usmerja in v katerem šele dobi svoj pravi smisel. Ta druga obala je prisotna skozi raznolike oblike nasprotij, bodisi v zunanjem svetu, prek stika Vzhoda in Zahoda, stika različnih kultur in religij, medosebnih odnosov, ali znotraj samega človeka skozi stik tistega, čemur pravimo duh in telo.

Andrić nam v svojih delih skozi različne like ponuja raznolike poglede na eno resničnost. Brez vsiljevanja lastnih pogledov predstavlja različne skrajnosti, ki so na videz nezdržljive, nato pa s svojimi nevsiljivimi pripovednimi veščinami te iste meje podira in poudarja tisto, kar je skupno, univerzalno. *To je svet duha ... V njem ima vsak svoj del in po svojem, še tako skromnem delu, ima pravico do celote.* Če pogledamo skozi oči različnih likov, nam ponuja vse zorne kote, da bi razumeli celoto, kot pravi v eseju "Pogovor z Gojo": *Že takrat sem čutil, kot danes tudi vem, da je vse, kar obstaja, ena edina resničnost ter da nas le naši instinkti in neenake reakcije naših čutov zapeljujejo, da v raznolikosti pojavov, s katerimi*

se razkriva ta edina resničnost, vidimo ločene in različne svetove, različne po lastnostih in bistvu. Vendar nič od tega ne obstaja. Obstaja samo ena resničnost z večnim plimovanjem nam le delno znanih in vedno nedvomno istih zakonov.

Tej univerzalnosti se je poskušal čim bolj približati s prizadevanjem, da bi razumel ritme zgodovine. Vedno se je vračal v preteklost, kajti *preteklost je menda to, kar ne mine!* Zaradi tega so ga nekateri označili za zgodovinskega pisca, sam pa je rekel, da *je predvsem pisatelj, zame pa je preteklost enako kot je lepota za žensko.* Ko pripoveduje o preteklosti, Andrić daje bralcu možnost, da sam zgradi svoj most med preteklostjo in sedanjostjo, tako da prepozna kar je značilno človeško, ki se ponavlja in traja skozi čas. Že na začetku mojega literarnega delovanja me je zaposlovala misel: kako pokazati človeka v času, ki se giblje kot živi organizem, in v prostoru brez tiste statičnosti, ki mu jo nalaga slika, pri čemer je opazovalec izključen iz slikarskega dela. Andrićeva ljubezen do zgodovine je le način, torej sredstvo komunikacije z bralcem. Robert Hodel, vodja Inštituta za slavistiko na Univerzi v Hamburgu, pravi: *Zgodovinsko-družbeni kontekst je za to literaturo pomemben le, če je uporabljen kot primer večnih*

človeških zakonov. Sam Andrić je v svojem govoru ob podelitvi Nobelove nagrade poudaril pomen duha, ki ga določeno delo navdihuje, torej sporočila, ki ga nosi, čas, o katerem pisatelj piše, pa je označil za nepomembnega.

JASNO PISANJE

Za Andrića je življenje tudi nenehen boj za vzpostavitev ravnovesja. Pri pisanju se med drugim bori za harmonijo med besedami v stavku. Iz strahu pred uporabo odvečnih besed je rekel: *Stopite na vsako svojo besedo s težo svojega telesa, izmerite njeno nosilnost, sperite si z njo usta, kot to počne dober enolog pri pregledu vina.* Če vaša beseda ne prenese vsega, jo je treba izbrisati, znati brisati pa težje kot pisati. Ena beseda ne sme obstajati v škodo celotnemu stavku, ampak morajo biti vse besede poravnane, da bi stavek izpolnil svoj smisel. *To je približno tako kot v športu: igrati mora celotna ekipa, ne samo posameznik ...* Pri Andriću vse besede igrajo za ekipo, katere cilj je jasno pisanje. *Jasno pisati – to sem imel v mislih vsakokrat, ko sem sedel za pisalno mizo, kjer sem moral vzdržati zaslepljujoč blisk praznega papirja.* Nerazumljivo pisanje onemogoča dostop do bralca in to potem postavlja pod vprašaj pomen samega pisanja. Jasnost in odprava vsega odvečnega je odraz skrbi za bralca z vidika ustreznega prenosa sporočila, ne pa z vidika zaskrbljenosti, ali bo bralcu zapisano vseč. Skrb za bralca izkazuje tudi z načinom pisanja, pri katerem ga ne želi izključiti, kar pomeni, da mu ne želi povedati vsega in mu daje prostor za lastne zaključke. *Slab je pisatelj, ki poskuša povedati vse, vsaj nekaj je treba prepustiti bralcem ...*

Priznal je številne vzornike, ki jim je zavedno in nezavedno sledil, a preprostosti pisanja, kot pravi, se je naučil od epskega ljudskega pesnika ter od Vuka Karadžića in Njegoše. Poleg tega je vedno poudarjal,

da se je veliko naučil od nepismenega človeka v Bosni. *Kakšno bogastvo jezika in izražanja je to! Zapisoval sem si, študiral in poskušal vzeti vsaj nekaj iz modrosti našega sveta.* Raziskovanje starih zapisov in ustnih izročil starejših ljudi v Bosni so mu bili v velik navdih. V pismu Tugomirju Alaupoviću piše: *In žal mi je, ko pomislim, da z vsako staro žensko umre en verz in da je z vsakim fratrom pokopana ena zgodovina.* Med drugim v izjavi, ki pojasnjuje, zakaj je prejel Nobelovo nagrado, piše: *Za epsko moč, s katero je opisoval teme in človeške usode iz zgodovine svoje države.*

MITI IN LEGENDE

Andrićeva ljubezen do ljudskih pesmi in zgodb je dejansko ljubezen do legend, o katerih ta dela pripovedujejo, saj so te, kot je menil, *resničnost življenja. Za bosanskega otroka imajo miti in legende moč materinega mleka.* Andrić je, kot pisatelj, ki se je želel približati resničnosti, torej *ujeti čim več življenjskega diha okoli sebe*, vedel, da je to nemogoče, če se je ukvarjal izključno z zgodovinskimi dejstvi. Da bi razumeli zgodovino in usodo skupnosti in posameznika, ne smemo spregledati mitov in legend. V eseju "Pogovor z Goyo" pravi: *Po dolgi zbežanosti zaradi dogajanja okoli sebe sem v drugi polovici svojega življenja prišel do zaključka, da je*

nesmiselno in napačno iskati pomen v nepomembnih, a na videz tako pomembnih dogodki okoli nas, temveč da ga je treba iskati v tistih usedlinah, ki so se stoletja nalagale okoli več glavnih legend človeštva. Te usedline vedno, čeprav vse manj zvesto, posnemajo obliko tistega zrna resnice, okoli katerega se nalagajo, in ga tako prenašajo skozi stoletja. V pravljičah je resnična zgodovina človeštva, iz katere je čutiti, če ne celo popolnoma odkriti, njen pomen. Obstaja več osnovnih legend človeštva, ki kažejo ali vsaj osvetljujejo pot, ki smo jo prehodili, če že ne cilja, ki mu sledimo. Legenda o izvirnem grehu, legenda o potopu, legenda o Sinu človekovem, križanem za odrešitev sveta, legenda o Prometeju in ukradenem ognju. Aluzije na nekatere omenjene mite vidimo, na primer v romanu Most na Drini, v katerem se zgodovinski dogodki prepletajo z miti. Med njimi je veliki potop, podan v zgodbi o veliki povodnji, ko je voda čez noč poplavlila mesto in brez izjeme vse poškodovala ali vsaj spremenila, vsi domačini pa so vedeli, da je v njihovem življenju nekaj, kar je kos vsaki stihiji in kar iz nedoumljivega sklada svojih oblik in nevidne, modre moči svojih temeljev iz vsake preskušnje pride neuničljivo in nespremenjeno. Mimogrede, sama gradnja mostu je polna legend, ki pričajo o tem, da

ničesar, kar je trajno in veliko, ni mogoče doseči brez veliko truda, odrekanja in žrtve.

Trdo delo in skromnost je imel za zaščitnika vsakršnega stvarjenja, tudi literature. Občutka zadovoljstva in uspeha sta se mu zdela nevarna, v nezadovoljstvu pa je videl ključ do uspeha. Strmeti daleč in si želeli veliko, ko gre za postavljanje nesebičnih ciljev, ni greh, ni nevarno. Napačno in nevarno je zadati sebi cilj, ki nam je preblizu, saj to pomeni izdati sebe in druge, ostati dolžan življenju.

(...) Veliko si želite, drzno stremite tako daleč kot visoko, saj visoki cilji razkrivajo in množijo sile v nas. Drzno stremite k popolnosti velikih del ter predano in potrpežljivo delajte na omejenih in dolgočasnih podrobnostih brez čudovitega razgleda, poceni samozadovoljstva in prazne veličine. Živite v skladu s svojimi cilji in vsak dan in uro brez skoparjenja porabite za vsa, tudi nevidna, dela. Pogosto pomislite, da je življenje močnejše in svet bogatejši, kot ga lahko vidimo v danem trenutku, in ne pozabite na dejstvo, da v vsakem od nas obstajajo neslutene možnosti, da na tej poti pridobivamo moči.

SONCE IN BARVE ~ NAJBOLJŠE ZDRAVILLO

NADA KRIVOKUČA

Zdravljenje s svetlobo in njenim spektrom so poznale vse velike kulture preteklosti. Zaradi egiptovskih papirusov iz II. tisočletja pr. n. št. vemo, da so v tempeljskih kompleksih bolnike zdravili tako, da so jih izpostavljali žarkom določenih barv in da so bili tudi prostori barvni. Sončna svetloba se je razpršila na spektralne komponente (barve), pri čemer je vsaka barva zdravila določeno težavo. Kitajci so jetra zdravili z modro, srce z rdečo, vranico z rumeno, pljuča z belo in ledvice s črno. Tudi diagnoza bolezni je bila prikazana z barvo, vrsto energije, ki jo telesu primanjkuje.

Podobno predpisuje tudi ajurvedska medicina, pri kateri med zdravniki izstopa Charaka iz VI. stol. pr. n. št.. Rimska zdravnik Hipokrat in Celsus sta priporočala terapevtsko izpostavljanje soncu, Plinij Starejši pa je znan po svojem pregovoru: "Sonce je najboljšo zdravilo." Zelo pomemben

del etruščanske in pozneje rimske hiše je bila ravna terasa ali streha, okrašena z rastlinami, imenovana solarij.

V 10. stoletju je Avicenna astmo, išias, otekline in vodenico zdravil s sončenjem. Pri tem je verjel, da rdeča spodbuja krvni obtok, modra in bela ohlajata kri, rumena pa zmanjšuje bolečine v mišicah in vnetne procese. Stara znanost "sončnih kopeli" in kopeli v barvah sončevega spektra je bila v srednjem veku pozabljena, nato pa znova odkrita šele konec 19. stoletja, ko je Edwin Babbitt v svojem obsežnem delu *Načela svetlobe in barve* leta 1878 obnovil temelje kromoterapije, Niels R. Finsen pa je prejel Nobelovo nagrado za "odkritje" helioterapije.

Tako je starodavna znanost razdeljena na dve veji, od katerih je svetlobna terapija ali helioterapija postala predmet številnih

HELIOTERAPIJA ZA BOLNIKE S TUBERKULOZO, DENVER, KOLORADO, OK. 1930

študij in je danes splošno sprejeta znanstvena disciplina, medtem ko barvna terapija ali kromoterapija še vedno velja za psevdoznanost, njeni pozitivni učinki pa naj bi imeli placebo učinek. V dvajsetem stoletju je izstopal indijski znanstvenik, zdravnik in inženir Dinshah P. Ghadiali, ki je postavil temelje za znanstveno razlago načel kromoterapije v *Spektro-kromometrični enciklopediji* (1927). Pojasnjuje, da vsaka barva v organu, skozi katerega prehaja, s svojimi elektromagnetnimi valovi, torej z energijo določene valovne dolžine in frekvence, spodbudi ustrezno biokemično reakcijo.

Kromoterapija uporablja te sicer naravne reakcije za telesne sisteme, v katerih se je izgubilo biokemično ali energetsko ravnovesje, zaradi česar se razvije bolezen. Ghadiali meni, da so v človeškem telesu področja gosto koncentrirane energije določenih barv, za katera pravi, da so podobna tistim, ki jih Indijci imenujejo "čakre". Pri svojem delu je uporabljal spektrofotometrijo, zaradi katere so bile njegove metode eksaktne. A naslednjih dvajset let sta ga morda ravno zaradi tega sodno preganjala Ameriško zdravniško združenje in farmacevtska agencija APPA, tako da se je Ghadiali umaknil izpred oči javnosti in desetletja njegovih raziskav je padlo v pozabo.

Šele v zadnjih tridesetih letih so raziskave kromoterapije postale intenzivnejše. Danes je znanstveno sprejeto, da posamezne valovne dolžine sončne svetlobe res vplivajo na vedenje encimov v biokemijskih reakcijah organizma. Svetloba deluje protibakterijsko, spodbuja delovanje žlez, živčnega sistema in izločal. Ljudje, ki sončne svetlobe prejemajo premalo, postanejo blede, apatični in izgubljajo energijo.

V zadnjih letih se svetlobna terapija začinja uporabljati za zdravljenje avtoimunskih bolezni, pa tudi luskavice in ekcema, psoriaze, zlatenice pri novorojenčkih, motenj spanja in depresije. Kratkotrajna izpostavljenost ultravijoličnemu delu sončnega spektra deluje baktericidno in preprečuje okužbe, najnovejše raziskave pa kažejo

dobre rezultate pri zdravljenju celičnega kožnega limfoma s svetlobo, čeprav izpostavljenost soncu ni priporočljiva zaradi strahu pred razvojem kožnega raka.

Živimo v sončnem sistemu. Sonce je vir življenja in je od nekdaj veljalo za velikega zdravilca. Vizije starodavnih modrecev se morda ne bodo veliko razlikovale od današnjih znanstvenih odkritij, saj so naša življenja, zdravje in dobro počutje resnično odvisni od Sonca. ☀️

POSKUŠAL SEM SE POVZPETI NA GORO

Danes sem se poskušal povzpeti na goro. Ko sem se počasi vzpenjal, sem se počutil poraženega. Zato sem se moral vrniti.

Danes sem se hotel spet povzpeti na goro, a padla je noč, preplavil me je strah in sem se vrnil.

Danes sem bil pripravljen na vzpon na goro, vendar je bilo zelo vroče, zato sem obupal. Še danes sem se hotel povzpeti na goro, vendar me je čakalo toliko pomembnih stvari. Tako sem opral avto, pokosil travo in si ogledal pomembno tekmo.

Danes sem razmišljal, da bi se povzpел na goro, a sem strmel vanjo in spoznal, da nimam možnosti.

Danes sem na plezanje povsem pozabil. Potem je do mene prišel prijatelj in rekel, da se je ravno vrnil s plezanja na vrh gore.

"Kako ti je uspelo?" sem ga presenečeno vprašal.

Odgovoril mi je: "Že dolgo si govorim, da se bom povzpел na goro, vendar brez napredka. Moje sanje, da bi prišel na vrh, so skoraj umrle. Izmisлил sem si na stotine razlogov, zakaj tega ne morem doseči. In potem, nekega dne, ko sem pogledal na goro, sem spoznal, da če ne poskusim uresničiti teh sanj, bodo vse moje sanje nekoč umrle na enak način. Naslednje jutro sem začel plezati. Ni bilo lahko in na trenutke sem hotel odnehati. Korak za korakom sem se osredotočal na svoj cilj, ne da bi ga pozabil. Na koncu mi je uspelo, dosegel sem vrh."

Vstal je. "Zdaj moram iti," je rekel. "Jutri je nov dan za izpolnitev sanj. Mimogrede, kaj delaš jutri?"

Iz knjige: M. Lozić, M. Mamić, D. Miklaužić, Z. Petrović: Najljepše želje

12 ŽIVLJENJSKIH NALOG

PO MITU O HERAKLEJU

SPLETNO PREDAVANJE
SREDA, 25. 8. 2021, OB 20:00

PREDAVANJE JE BREZPLAČNO
PRIJAVE IN INFORMACIJE

KNJIGE IN REPLIKE V PRODAJI

Knjige in replike lahko kupite v prostorih Nove Akropole.
Lahko jih naročite tudi preko maila na info@akropola.org.

NAŠE KNJIGE

130 x 205 mm
104 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

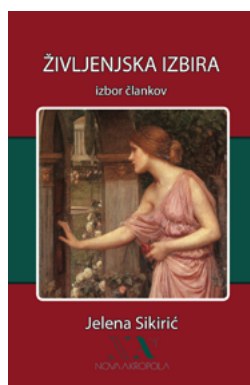
130 x 205 mm
176 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
112 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
64 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
159 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

130 x 205 mm
102 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
112 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

ARHEOLOŠKE REPLIKE

Arheološke replike so kopije motivov iz različnih časovnih in kulturnih obdobj in predstavljajo kulturno dediščino človeštva. Vsak posamičen izdelek je izdelan v ateljeju Nove Akropole. Vsaka replika ima tudi simboličen pomen, zato je lahko odlično darilo.

Cenik replik

Grčija in Rim

Slovenija

**RAJE STOPAM S PRIJATELJEM V TEMI
KOT SAMA V SVETLOBI.**

HELEN KELLER